

familiekroniek

hoe de treinrit afstanden vergroot terwijl
ik krimp in een sloot van herinneringen

het landschap lijkt me vreemd, de bomen
kaler en tegen de ramen hangt een kilte

het voorlaatste station, nog zes kilometer
te gaan tussen kouters waar de aarde

mijn kinderjaren in en uit ademt, bermen
zijn afgeslankt, huizen heropgebouwd

vrienden vertrokken, de burens uitgedund
zelfs straatnamen zijn veranderd

papa, jij, alleen in de veel te grote kamers
zorgt nu voor een restje thuis

Erika De Stercke